

Vári Fábrián László
Sikoly és sóhaj

Kutlán Andrásnak

I.

Cirkuszi sátrát az idő bontja,
a fej megbillen, lepusztul lombja.
Mérem az eget háttal a napnak:
a jelek újabb romlást mutatnak.

Ki belegondol, bele is szédül.
Itt lenn és ott fenn államcsíny készül,
a hírhozó angyal forgószele foglya,
ájultra pörgeti, pokolra dobja.

Pokolfüst bűze, korma is száll rám,
lukas tüdővel sípol a Sátán,
nyílik a föld... halottaim látom.
A verejték rám fagy. Az lesz kabátom.

II.

Ősei jogán
bolyong az ősz itt.
Valakit áztat,
valakit bősztít,
rám mutat, ágát
kínálja. Nem kell!
Itatna válogatott
szeszekkel,
arca vigyorban,
agya bekattan...
Csörtet már felém
a sebzett vadkan.

III.

Hajamnak helyén bozót, ha lenne,
fekete holló fészkelne benne.
Hollónak toroka csőre lesz töltve,
aki csak hallja, lúdbőrizik tőle.
Sikoly és sóhaj a Tiszaháton.
Ezt tedd a képre, Bandi barátom.

Fekete rímek

Fekete péntek fekete ormán
 roskad a nap le feketeformán
 kivégzőosztag fekete horda
 mind hazagyávul elkullog sorba
 fekete munka fekete bére
 fekete hattyú gyászt visel érte
 fekete éjre fekete hajnal
 fekete kakas fekete jajjal
 áruló lélek fekete korma
 bánatom fojtom fekete borba.

Fekete bűnnek fekete árán
 fekete oltár újszülött bárány
 fekete szemnek fekete üszke
 fekete bojtár mire vagy büszke
 fekete szívből áradó átok
 fekete szájjal nem én kiáltok
 fekete sarkon fekete céda
 fekete keblén halok meg még ma
 fekete szűznek feketült jonha
 fekete bánat dőlj a karomba.

Fekete harang fekete délben
 fekete fátyol fekete szélben
 fekete ragya arcpirulásra
 fekete özvegy végzetes nászra
 fekete padon fekete vének
 fekete nyáltól romlik az ének
 fekete földnek feketébb gyomra
 fekete fenék tobzódnak torra
 hófehér galamb vár a kereszten
 fekete lelkem hozzá eresztem.

Szurokfeketén ragyog a porhó
 fürdési fiát fekete holló
 fekete század fekete óra
 kiskacsa ne szállj fekete tóra
 a legszebb szívben lándzsa nyilallik
 fekete versből tüdővér habzik
 fekete rímek hiába rínak
 lágyabb poézis kellene írnak
 fekete árnyam a föld beissza
 csak a Megváltó öt sebe tiszta.

Már ma éjjel

Tíz éve nem lelem apámat,
s anyám is bolyong öt kis éve.
Lidércfelleg nyomja a mellem,
cserepesedik holdam fénye.
Nem tudhatom, hová lehetek.
Talán magamon kívül voltam,
mikor a kocsi megjött értük.
Szólj, aki láttad őket holtan.

Nagydonbásztól Krasznojárszkig
felszántok minden gulág-telket,
felforgatom az éjszakákat:
Laci és Márta, hol lehettek?
Felöltözöm talpig titánba,
engem többé nem vernek szájon,
foszforfáklyát lobbantok lángra,
hogy az űrsikló rám találjon.

A csillagkapu alatt megállok,
mutassátok, mi van mögöttem?
Kuss legyen már! Az Isten lovát
egy nyíri zsvány épp elkötötte.
De ha vége a razziának,
visszamehetek – mondják – bátran,
megláthatom, ha azt akartam,
apám s anyámat rabruhában.

Tudatom tompul, most hagy cserben.
Mellém fekszik egy céda álom:
holtapám diót tallózzgat egy
szelekkal szétlőtt égi tájon,
bús szülém meg szemei nélkül
kapirgál a törött avarban:
Jaj, kisfiam, szörnyűség készül,
tudod, én megérezem, ha baj van.

Tegnapelőtt a kenyérsorban
fröcsögő szájjal nekem estek,
azt beszélték, lóttek utánad,
szaglászó kutyákkal kerestek.
Én Uram, Atyám, nem kén még az,
két karod te még emelheted.
De imádkozz, mert már ma éjjel
elkérhetik a lelkedet!